

РЕШЕНИЕ

№ 16157

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в публично заседание на 19.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **9221** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. М. Г. с ЕГН [ЕГН] чрез адвокат Т. Г. С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM 2054061 от 01.08.2025 г. на мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца.

С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради нарушение на материалния закон и липсата на процесуални предпоставки за нейното налагане.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. С., който поддържа жалбата и моли съда да отмени оспорваната заповед. В лична защита жалбоподателят Г. поддържа, че не е извършил нарушението за което е санкциониран.

Ответникът – младши автоконтрольор при СДВР – ОПП редовно уведомен, не се явява лично, представлява се от юк. П., който моли съда да отхвърли жалбата и претендира присъждан на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражения за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представил е писмено становище за потвърждаване на заповедта.

Административен съд – София-град, III отделение, 78 състав, след като обсъди доводите на жалбоподателя, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 01.08.2025 г., около 15:50 ч., в [населено място], жалбоподателят М. М. Г. управлявал лек автомобил БМВ 525 Д с рег. № YG570ZH по [улица], с посока на движение от бул. С. към бул.

М. Л..

При извършена полицейска проверка срещу номер 128 водачът е тестван с техническо средство Д. ТЕСТ 5000 с инвентарен номер ARKD-0049 с поредна проба № 105 извършена в 16:11 ч. на 01.08.2025 г., което е отчело положителен резултат за кокаин. Издаден е талон за медицинско изследване № 0176694 с направление ВМА [населено място].

Същият ден срещу лицето е издадена процесната ЗППАМ № GРАМ-2054061, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

В хода на съдебното производство е представен Протокол за химикотоксикологично изследване на представените за изследване проби на кръв и урина, взети от жалбоподателя Г. на 01.08.2025г. във В. академия /л.55/.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 АПК, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 26 е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

В такова качество е издадена и оспорената заповед от младши автоконтрольор Т. С. И., видно от приложената Заповед рег. № 513з-9669/13.09.2024 г. (л. 24). Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон. Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, цитирана като правно основание за издаване на процесния акт, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач“ който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест,

изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи; Безспорно е, че направената на жалбоподателя проба с техническо средство Д. ТЕСТ 5000 е отчела положителен резултат за кокаин. Не се спори, че жалбоподателят е дал по надлежния ред кръвна проба за изследване в лечебно заведение.

В конкретния случай от приетия по делото Протокол за химикотоксикологично изследване се установява липса на употреба на наркотични вещества или техни аналози в предоставената кръвна проба. По аргумент на разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, приложима на основание чл. 174, ал. 4 ЗДвП, при химико-токсикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби урина и кръв, като употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. В този смисъл е изричната разпоредба на чл.171, т.1, б. б), изречение последно, съгласно която при наличие на изследване от кръвна проба установените стойности са определящи. Без значение в конкретното производство е, че в пробата от урина на М. Г. е установено наличието на наркотично вещество, след като законодателят изрично е определил, че именно резултатите от изследването на кръвната проба са определящи при преценката дали водачът е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества.

В горния смисъл е и трайната съдебна практика: например Решение № 529 от 29.10.2024 г. на ВКС по н. д. № 757/2024 г., I н. о., НК, Решение № 10508 от 1.11.2023 г. на ВАС по адм. д. № 6487/2023 г., Решение № 404 от 7.11.2023 г. на ВКС по н. д. № 665/2023 г., II н. о., НК, Решение № 302 от 13.01.2025 г. по адм. д. № 7537/2024 г., VII отд. на ВАС и др.

Следователно, в случая не са налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП за законосъобразно прилагане на процесната принудителна административна мярка.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора разноски се следват на жалбоподателя, който не е претендирал тяхното присъждане, поради което и съдът не следва да се произнесе в този смисъл.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 78 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM 2054061 от 01.08.2025 г. на мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР, с която на М. М. Г., с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса с отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

Съдия:

